

видѣхъ днесъ въ нашата градина.“ Драганова майка тръгнѣла слѣдъ милото си дѣтенце, което ѝ завѣло подъ голѣмата круша. „Видишъ ли, мамо, ей тамъ на онова клонче има птиче гнѣздо,“ каза Драганчо и сочеше съ прѣстъ къмъ клончето, гдѣто бѣше птичето гнѣздо. „Чакай, чакай, продължи Драганчо, ето майка имъ иде да ги нахрани.“ Майката и дѣтето се спрѣли подъ крушата и гледали, що става около гнѣздото.

Въ това врѣме майката на птиченцата носѣше въ устата си единъ скакалецъ. Тя кацнѣ на едно клонче близо при гнѣздото. Птиченцата, като видѣхъ майка си, отворихъ гачикитѣ си и захванѣхъ да цвъртижтъ: църъ! църъ!“ Майка имъ хврѣкнѣ отъ клончето, кацнѣ до гнѣздото, нахрани малкитѣ си рожби и пакъ отлѣтѣ за друга храна. Слѣдъ неж дойде още една птичка, която направи както първата.

Драганчо билъ малко момченце, та не размишлявалъ съ каква мъка сѣ направили птичкитѣ това гнѣздо, какъ сѣ излюпили и съ каква мъка хранѣтъ сега милитѣ си рожбици. Не прѣмислялъ още каква полза принасятъ птицитѣ на челоуѣка, за туй рекълъ: „Миличка мамо, донеси стѣлбата за да се покачѣ да взема птиченцата и разваля гнѣздото имъ!“

— Не бива, Драганчо, казама майката, не бива да вземешъ птиченцата и да развалишъ гнѣздото имъ.“

— „Защо?“ попиталъ Драганчо.

— „Ето защо,“ казама майка му: „Отъ тѣзи двѣ птички, които хранѣхъ малкитѣ пти-